

Farní zpravodaj

Dušičky 2017

Římskokatolická farnost Moravská Nová Ves

*Ježíš řekl: „Já jsem vzkříšení a život.
Kdo věří ve mně, i kdyby umřel, bude žít“
(Jan 11, 25)*

Úvodní slovo

*Drahé sestry a bratři, milí farníci, přátelé
i všichni, komu se do rukou dostává náš Farní zpravodaj!*

Rok se nám pomalu chýlí ke konci a přichází „dušičkový čas“. Poukazuje nám na to, že i lidský život směřuje ke konci. V tyto dny se chodíme na hřbitov modlit za naše zemřelé, lidově za „dušičky“.

Dny duší v očistci jsou totiž taky pošmourné a uplakané jako měsíc listopad. Jsou smutné z toho, že jsou daleko od Boha. Zároveň je však posiluje vědomí, že jednou přijde čas, kdy opustí vězení očistce a pak už budou navždy s Bohem.

Můžeme se ptát: „Proč je dobrý Bůh nechává trpět?“. Četl jsem kdysi jedno pěkné přirovnání: „Kdyby chtěl jít někdo na návštěvu, nepůjde celý špinavý, se zabláčenými botami, aby se procházel po krásném koberci a usedl v luxusní sedačce. Nejprve se sám rozhodne, že se očistí a umyje.“ Ani před Boha nechce nikdo přijít nečistý. Pro očistec se rozhodneme sami. Abychom mohli přijít před Boha do krásy nebe, je třeba se z těch všech lidských lpění a hříchů, které jsme za života udělali, očistit. A právě to probíhá v očistci.

Když jdeme na hřbitov, nemá být proto naším cílem pouze vzpomínat na naše zemřelé, ale především se za ně modlit. Vždyť kdo jiný se za naše drahé pomodlí, když ne my? Jisté rčení pravdivě říká: „Pomoz duším do nebe, budou prosit za tebe“.

Každá vysvobozená duše je vděčná za naši pomoc a potom nám ona pomáhá svojí přímluvou. A i když každá naše modlitba je pro duše velikou pomocí, mnohem větší sílu má, když zajdeme v těchto dnech ke zpovědi, na mši svatou, kde se pomodlíme Vyznání víry a na úmysl Svatého Otce, a pak navštívíme i hřbitov, kde na zemřelé vzpomeneme jakoukoliv modlitbou. (Proto jsem v tomto období naplánoval mnohem delší čas ke zpovídání jak v Týnci, Hruškách, tak i v Moravské Nové Vsi.) Tím pro duše v očistci můžeme získat „plnomocné odpustky“, odpuštění jejich dluhů před Bohem a otevření nebeské brány.

A navíc tím posvěcujeme i sami sebe. Vždyť i my jednou zemřeme a je lépe své chyby napravit už zde na zemi, abychom pro druhé byli již zde na zemi světlem a ne temnotou.

K radostnému spojení se všemi, které Pán již na věčnost povolal, a to nejenom v těchto dnech, vám všem ze srdce žehnám.

otec Marián

Liturgické okénko

Svátosti – VII. část

Základní otázky ke svátosti smíření

Co je svátost smíření?

Svátost smíření je především osobním setkáním se vzkříšeným Kristem. To má společné se zbývajícimi šesti svátostmi Církve. Jde o svátost uzdravující, ve které Ježíš Kristus prostřednictvím biskupa nebo kněze odpouští hříchy, kterých se věřící dopustil po křtu. Předpokladem je, že jich kající upřímně lituje, vyzná se z nich a má opravdovou vůli se polepšit a vykonat uložené pokání.

Jiné názvy pro tuto svátost jsou: svatá zpověď, svátost pokání, svátost odpuštění, svátost obrácení.

Jaké jsou duchovní účinky svátosti smíření?

Duchovní účinky svátosti smíření jsou:

1. Dokonalé odpuštění všech litovaných hříchů – tj. navrácení či rozmnožení posvěcující milosti, jednota a přátelství s Bohem.
2. Smíření s Církví zahrnující i Boží pomoc pro obnovení hříchem zraněných mezilidských vztahů.
3. Částečné prominutí časných trestů za nespravedlnosti, které byly způsobené již odpuštěnými hříchy (částečné odpustky).
4. Udělení pomáhající milosti pro oblasti, v kterých je kající křehký, aby mohl při budoucích pokušeních lépe obstát.

Je svátost smíření třeba?

Svátost smíření je ke spasení třeba, protože je po křtu jediným řádným způsobem, kterým lze od Boha dosáhnout odpuštění těžkých hříchů.

Co je těžký hřích?

Těžký hřích je úplně vědomé a svobodné překročení mravního zákona ve vážné věci. Nazývá se též hříchem smrtelným, protože zbavuje lidskou duši posvěcující milosti (tj. účasti na Božím životě),

ničí přátelství s Bohem, a tak způsobuje duchovní smrt s hrozbou věčného zavržení.

Jak pečlivě zpytovat svědomí?

Na zpytování svědomí si máme vyhradit dostatek času; přitom je třeba se vyvarovat krajností: na jedné straně povrchnosti a lehkovážnosti a na druhé straně přehnané úzkostlivosti.

Kdy může kající přijmout Boží odpuštění?

Jen tehdy, když hříchu opravdu lituje.

V čem spočívá opravdová lítost?

Opravdová lítost je úkon svobodné vůle, kterým odmítám hřích jako zlo odporující Boží lásce a lásce k bližnímu, a zároveň si pevně umiňuji v tomto hříchu již nepokračovat. S opravdovou lítostí je spojena i ochota přijmout uložené pokání.

Je nutné se vyzpovídat ze všech hříchů?

Ve svátosti smíření je třeba vyznat všechny těžké hříchy, také pokud jde o četnost a druh (přítěžující okolnosti). Kdo by úmyslně zatajil nějaký těžký hřích, nepřijímá platně rozhřešení a Boží odpuštění, a zůstává tak i po svaté zpovědi v duchovní smrti. Pokud jde o lehké hříchy, všech je třeba opravdu litovat, aby mohly být odpuštěny.

Co má dělat ten, kdo se bez vlastní viny z nějakého těžkého hříchu nevyzpovídal?

Kdo zapomene nějaký těžký hřích vyznat, nebo si ho uvědomí až dodatečně, vyzná ho při nejbližší další svaté zpovědi; nejlépe před svatým přijímáním, ale není to nezbytné, neboť původní svatá zpověď byla platná.

Co má zvážit, kdo by se styděl upřímně se vyzpovídat?

Kdo by se styděl upřímně se vyzpovídat, má zvážit:

- nestyděl jsem se hřešit před Bohem, který všechno vidí;
- je lépe hříchy zpovědníkovi ve skrytu vyznat, než v hříchu nepokojně žít a ohrožovat tak svou věčnou spásu;

- zpovědník je pod těžkým hříchem a trestem exkomunikace vázán mlčenlivostí, má povinnost raději podstoupit mučednickou smrt než porušit zpovědní tajemství;
- svátost smíření je darem nekonečného Božího milosrdenství a Pán nás s láskou vyhlíží a čeká na naše obrácení, aby nás mohl učinit šťastnými.

Může Pán odpustit těžký hřích i jinak než ve svátosti smíření?

Kající se může setkat s Božím odpuštěním těžkého hříchu i mimo svátost smíření. Nutnou podmínkou je zde dokonalá nadpřirozená lítost, tj. naprosté odvrhnutí hříchu z těch nejvyšších pohnutek – že zradil a zranil Boží nevýslovnou lásku. Je to však způsob mimořádný. Může se uplatnit, když je těžko dostupný zpovědník. I pak zůstává kajícímu povinnost uvést tento hřích při nejbližší svaté zpovědi.

Jiná mimořádná možnost odpuštění těžkých hříchů je ve svátosti pomazání nemocných, pokud nemocný již není schopen je vyznat.

V čem spočívá opravdové předsevzetí?

Opravdové předsevzetí zahrnuje následující rozhodnutí:

1. Vyvarovat se alespoň všech těžkých hříchů a každé dobrovolné blízké příležitosti k nim.
2. Statečně vzdorovat zlým náklonnostem a pokušením s využitím nadpřirozených i přirozených prostředků (modlitba, svaté přijímání, život v Boží přítomnosti, pracovitost, přátelskost, četba dobrých knih, aktivní odpočinek,...).
3. Odpustit nepřátelům a všem, kdo ublížili.
4. Vrátit cizí věc, napravit dané pohoršení a způsobenou škodu.
5. Je-li třeba, omluvit se a učinit krok ke smíření.
6. Konat všechny své povinnosti.
7. Dát si konkrétní splnitelný úkol, na kterém budu pracovat do příští svaté zpovědi.

Může kněz odmítnout udělit rozhřešení?

Kněz, který při svátosti smíření zastupuje milosrdného Pána, musí vždy udělit rozhřešení, s výjimkou následujících případů:

1. Kající kněz nevyzná ani jeden hřích – pak není co odpouštět.
2. Zpovědník zjistí, že u těžkého hříchu schází opravdová lítost (spojená s rozhodnutím nadále již v hříchu nepokračovat).
3. Vyznaný těžký hřích má takovou závažnost, že je spojen s církevním trestem, který z hříšníka nemůže sejmut zpovídací kněz, ale nějaká vyšší církevní autorita. V tom případě má kněz povinnost poradit nebo sám zprostředkovat budoucí sejmutí církevního trestu.

Jak často je třeba se zpovídat?

Církevní příkazání říká alespoň jednou za rok. Pokud někdo zhřeší těžce, neměl by svátost smíření odkládat, ale vyzpovídat se co nejdříve. Církev doporučuje častější svatou zpověď, neboť skrze tuto svátost nás Pán Ježíš vede k dokonalosti. Konkrétní doba pro další svátost smíření je na svobodném uvážení kajícího, případně po poradě se zpovědníkem.

Odpustky pro zesnulé

Plnomocné odpustky pro duše zemřelých, které potřebují očištění, můžeme získat prvních osm listopadových dnů. Podmínkou jsou známé úkony:

- přijetí svátosti smíření - svaté zpovědi
- Svaté přijímání - Eucharistie
- modlitba na úmysl Svatého otce (*Otče náš, Zdrávas* či jiná modlitba)

Od poledne 1. 11. do půlnoci 2. 11. je možné tyto odpustky pro duše v očistci získat splněním třech výše uvedených podmínek a návštěvou kostela spojenou s Modlitbou Páně a Vyznáním víry (není nutné navštívit hřbitov).

Od 2. 11. do 8. 11. je možné tyto odpustky pro duše v očistci získat splněním třech výše uvedených podmínek a návštěvou hřbitova, spojenou s modlitbou za zemřelé (stačí v nitru).

Zmiňovanou svátostnou zpověď stačí přijmout v několikadenním rozmezí. Na jejím základě lze získat více odpustků, avšak pro každý

odpustek zvlášť je nutné přijmout Svátost oltářní a pomodlit se předepsanou modlitbu. Za jeden den se získá tedy vždy jen jeden plnomocný odpustek. Při obtížích mohou předepsané skutky zaměnit zpovědníci za jiné anebo se bude jednat o odpustek částečný.

Předpokladem je, že pokřtěný katolík, který je ve stavu milosti aspoň po předepsaných úkonech, má úmysl odpustky získat a nemá sebemenší zalíbení v hříchu. V těchto dnech je možné plnomocné odpustky získat výhradně pro duše v očistci.

Na základě dovolení Apoštolské Penitenciárie z roku 2012 mohou věřící v ČR získat plnomocné odpustky již od 25.10., pokud z vážných důvodů nemůžou navštívit hřbitovy v obvyklé době (od 2.11 do 8.11.). Toto dovolení je platné do roku 2019.

Překvapující tajemství duší v očistci - I. část

Marie Simma je rakouskou mystičkou. Byla obyčejnou selkou, která se už od svého dětství velmi modlila za duše v očistci. Ve věku 25 let byla obdařena velmi zvláštní a ojedinělou charizmou v církvi. Už 50 let ji díky osobitému Božímu daru navštěvují duše z očistce. O čem s ní tyto duše hovoří? Upozorňují, žádají o modlitbu a hovoří o svých nevýslovných očistcových utrpeních, které jsou zmírňované radostným očekáváním a jistotou, že se jednou ocitnou v Boží náruči. Zjevují žijícím na zemi úžasnou moc, kterou můžou ulehčit utrpení zesnulých a současně dostat dobrodiní a pomoc v tomto životě i v životě po smrti.

Svědectví sestry Emmanuely sesbírané z úst Marie Simmy nás nutí se zamyslet. Mohou nám pomoci změnit naše postoje a zvyklosti a začít žít jiným způsobem – podle toho, co chce Bůh. Mohou nám pomáhat v odstraňování toho úplně zbytečného strachu před očistcem a pomůžou nám osvětlit a pochopit nádheru a plnost nadšení ukrytého v Božím plánu s naší budoucností. Ukážou nám také nesmírnou moc udělat šťastnými duše našich zesnulých. Tato moc, kterou máme zde, na této zemi a v našich rukách, nám pomůže najít opravdové štěstí i v našem životě.

Pán používá mnoho způsobů, kterými se ke svým dětem denně přimlouvá a kterými jim pomáhá v jejich duchovních potřebách. Dary,

kteřé Pán dává omilostněným duším, jsou mocnými světly, která svítí lidem na cestu. Využijme toho!

Sestra Emmanuela: „Marie, můžete nám povykládat, jak vás poprvé navštívila jistá duše z očiřtce?“

Marie Simma: „Bylo to v roce 1940, v jednu noc okolo třetí – čtvrté hodiny ráno. Slyšela jsem někoho procházet se po pokoji sem a tam. Jeho chůze mě probudila a sledovala jsem, kdo jen mohl vstoupit do mého pokoje.“

Sestra Emmanuela: „Dostala jste strach?“

Marie Simma: „Ne, nejsem vůbec báźlivá! Když jsem byla malá, moje matka o mně mluvila jako o zvláštním dítěti, protože jsem se nikdy nebála.“

Sestra Emmanuela: „A tehdy tu noc... Vyprávějte mi, jak to bylo!“

Marie Simma: „Všimla jsem si, že to byl cizinec. Chodil pomalu sem a tam. Řekla jsem mu přísným tónem: „Jak jsi sem přišel? Co jsi ztratil?“ On však pokračoval dál a procházel se po mém pokoji, jako kdyby nic neslyšel. Znovu jsem se ho zeptala: „Co děláš?“ Když stále neodpovídal, vyskočila jsem z postele a chtěla jsem ho chytit. Podařilo se mi pouze natáhnout ruku do prázdna. Nic jsem nedržela, jen vzduch... Šla jsem si lehnout, ale zanedlouho se kroky opět ozvaly. Slyšela jsem ho procházet se. Ptala jsem se, proč vidím toho muže a nemůžu ho chytit a zastavit v chůzi. Opětovně jsem vstala a chtěla jsem ho chytit a zastavit v jeho chůzi. Sáhla jsem však do prázdna. Ulehla jsem opět do postele. Muž se už nevrátil, ale já jsem až do rána nemohla usnout. Na druhý den po mši svaté jsem zašla za svým duchovním vůdcem a všechno jsem mu povykládala. Řekl mi: „Když se to bude opakovat, neptej se: „Kdo jsi?“ ale: „Co ode mě chceš?“ Následující noc se muž znovu vrátil. Byl to skutečně ten stejný muž a zeptala jsem se ho: „Co chceš ode mě?“ Odpověděl mi: „Dej za mě odsloužit tři mše svaté a budu osvobozený.“ Tehdy jsem pochopila, že to byla duše z očiřtce. Můj duchovní otec mi to potvrdil. Poradil mi, abych duše z očiřtce neodháněla, ale abych je přijala a velkodušně vyslechla jejich žádosti.

Sestra Emmanuela: „A co bylo potom? Návštěvy pokračovaly?“

Marie Simma: „Ano, několik roků přicházely jen tři nebo čtyři duše – hlavně v měsíci listopadu. Později jich přicházelo víc.“

Sestra Emmanuela: „O co vás žádají tyto duše?“

Marie Simma: „Většinou mě žádají, abych za ně dala sloužit mše svaté a abych na těchto mších byla přítomná. Dále mě žádají o modlitbu růžence a křížové cesty.“

Sestra Emmanuela: „Co přesně očistec je?“

Marie Simma: „Je to geniální vynález Boha. Představme si. Jednoho dne se dveře otevřou a objeví se v nich bytost nepopsatelně krásná... Tak krásná, jakou jste ještě v životě nikdy na zemi neviděli. Jste očarování touto BYTOSTÍ vyzařující krásu o to víc, že tato bytost vám naznačuje, že je do vás bláznivě zamilovaná. Předtím jste si ani neuměli představit, že by vás mohl někdo tak milovat. Vycítíte taky, že má velkou touhu přitáhnout vás k sobě, obejmout vás a oheň lásky, který už ve vašem srdci hoří, vás pohání, abyste se vrhli do její náruči... V tom momentě si uvědomíte, že jste se už celé měsíce neumývali a že odporně smrdíte, že vám teče z nosu, vaše vlasy jsou mastné a spleené, na šatech máte velmi velké skvrny apod... Uvědomujete si, že se v tomto stavu nemůžete představit, že se nejprve musíte jít umýt, osprchovat a potom znovu přijít a předstoupit před tuto bytost...“

Avšak láska, která se zrodila ve vašem srdci, je tak silná, že tento odklad později způsobený tím, že se jdete osprchovat, je úplně nesnesitelný! Bolest z nepřítomnosti, i když jen dočasné, trvající několik minut, je hroznou spáleninou v srdci a závisí od intenzity projevené lásky. To je očistec! Je to zpoždění způsobené vaší nečistotou, jakoby „čekací doba“ před Božím objetím – popálenina lásky, která vám způsobuje hrozné utrpení, je to jakoby nostalgie po lásce. A přesně tato nostalgie nás očišťuje z toho, co je v nás ještě nečisté. Očistec je místo touhy, šílené žádostivosti po Bohu, po tom Bohu, kterého už duše pozná nebo ho viděla, ale s kterým ještě není sjednocená.“ (Duše z očístce často říkaly Marii o velké touze, co cítí k Bohu a jakou hlubokou bolest jim tato touha způsobuje. Je to opravdu jako agónie. Očistec je jako veliká krize, způsobená nedostatkem Boží přítomnosti).

Sestra Emmanuela: „Marie, mají tyto duše v očistci přece jen naději a radost ve svém utrpení?“

Marie Simma: „Ano. Žádná duše by se nechtěla vrátit z očistce na zem, protože má poznání, které nás nekonečně přesahuje, a nemohla by se už nikdy vrátit do temnoty země. V tom spočívá rozdíl mezi očistcem a utrpením, které poznáme tady na zemi. V očistci mají duše jistotu, že i přes hroznou bolest budou navždy žít s Bohem. Tato absolutní jistota jim způsobuje to, že radost je větší než bolest. Neexistuje na zemi nic, co by v nich vyvolávalo touhu znovu tady žít, protože na zemi si nejsme nikdy ničím jistí.“

Sestra Emmanuela: „Můžete nám říci, zda posílá duši do očistce Bůh, nebo zda se duše sama rozhoduje tam jít?“

Marie Simma: „Duše se sama rozhodne jít do očistce, aby byla čistá, když půjde do nebe. V očistci duše úplně plní Boží vůli. Těší se například z dobra a přeje si naše dobro. Velmi miluje Boha i lidi na zemi. Je dokonale spojená se světlem Božím v Duchu Svatém.“

Sestra Emmanuela: „Mohla byste nám povědět, jaká je úloha Panny Marie pro duše v očistci?“

Marie Simma: „Často je přichází potěšit a říká jim, že udělali hodně dobrých věcí na zemi a povzbuzuje je.“

Sestra Emmanuela: „Existují zvláštní dny, kdy je osvobozuje?“

Marie Simma: „Ano, stává se to hlavně na Vánoce, slavnost Všech svatých, na Velký pátek, v den Nanebevstoupení Páně a v den Nanebevzetí Panny Marie.“

Sestra Emmanuela: Které z hříchů nejčastěji způsobují to, že nás dostanou do očistce?“

Marie Simma: „Jsou to hříchy proti lásce k bližnímu, smilování se nad někým, tvrdost srdce, nepřátelství, pomlouvání... Pomlouvání, klevety, křivá obvinění jsou nejhorší pošpinění, které vyžadují dlouhé očišťování.“

Marie si vzpomíná na jeden příklad, který ji velmi překvapil. Bylo to svědectví o jednom muži a ženě, o kterých se blízcí příbuzní u ní informovali, zda se nachází v očistci. Velikým překvapením těch, kdo se na ně ptali, žena byla v nebi a muž byl ještě stále v očistci. Žena

zemřela při potratu, zatímco muž byl často v kostele, vedl velmi počestný a nábožný život. Marie se tedy znovu informovala, protože si myslela, že se zmýlila. Avšak ne – bylo to opravdu tak, jak řekla. Zemřeli téměř ve stejném čase, ale žena s velkou pokorou vzbudila v sobě hlubokou lítost a byla velmi skromná. Její muž, naopak, kritizoval každého, byl stále zaneprázdňený, stěžoval si a všechny osočoval. Proto byl jeho očistec velmi dlouhý. Marie ještě dodala: „Netřeba posuzovat lidi podle vnějších znaků!“ Prohřešení proti lásce k bližnímu jsou takové hříchy jako: odvrhnutí některých lidí, které nemáme rádi, odmítání odpustit někomu, každá nevraživost, kterou v sobě živíme apod.

Marie nám svěřila jedno překvapující svědectví, co se tohoto týká: jedna žena, kterou dobře znala, zemřela. Došla do nejhoršího očištěnce a ukrutně trpěla. Když přišla navštívit Marii, vyprávěla jí příčinu svého utrpení. Měla jednu přítelkyni, proti které se v ní jednoho dne zrodilo velké nepřátelství. Toto nepřátelství pocházelo od ní samé. Udržovala ho po celé roky, i když její přítelkyně za ní několikrát přišla a navrhovala smíření a pokoj. Pokaždé odmítla, dokonce i na smrtelné posteli. Hněv a nevraživost, které v sobě udržujeme, vede k nejhoršímu. Pokud jde o slova, nikdy nemůžeme dostatečně zdůraznit, že kritizování a zlomyslnost může opravdu zabíjet a naopak, dobré slovo může uzdravovat.

Sestra Emmanuela: „Můžete nám povědět, kteří lidé mají největší příležitost jít přímo do nebe?“

Marie Simma: „Ti, co mají dobré srdce ke všem, protože láska k bližnímu omluví mnoho hříchů (sv. Pavel).“

Sestra Emmanuela: „Jakými prostředky, které máme na zemi k dispozici, se můžeme vyhnout očistci a jít přímo do nebe?“

Marie Simma: Musíme udělat mnoho pro duše v očistci, protože ony nám potom později pomáhají. Je třeba mít hodně skromnosti. Je to největší zbraň proti Zlému. Skromnost zahání Zlo.“

Pokračování v dalším čísle Farního zpravodaje na „dušičky“...

Z knihy Prekvapující tajemství duší v očistci
Zpracovala P. Švancarová

Úprava okolí našeho farního chrámu

V první řadě bych chtěl poděkovat:

Poděkovat Bohu za dar síly, že jsme společně dokázali (každý podle toho, jak sám chtěl) upravit okolí našeho farního kostela tak, aby bylo dobrým obrazem nás všech - věřících.

Poděkovat vedení městyse Moravská Nová Ves za nemalou pomoc při všech úpravách. Při plánování úprav, při vyčištění prostranství, při financování uvedených prací, při vybavení prostranství lavičkami, jako i při vysazování šesti nových stromků, vhodných pro tento prostor (jeden na jaře a pět dalších poskládaných v alej nyní na podzim).

Poděkování p. Jakubu Vájovi za jeho čas na vzájemné konzultace při zahradnických pracích, jako i při jejich realizacích, jemu ale i **p. Janu Tučkovi** za pomoc při úpravě pozemků a také zapůjčování a využití všech potřebných strojů a pracovních nástrojů.

Poděkovat všem farníkům, a to nejenom z obce Moravská Nová Ves, ale i z Hrušek a Týnce, kteří si našli (nebo udělali) čas k tomu, aby pomohli při početných brigádách spojených s úpravou okolí kostela. Při těchto brigádách se nám povedlo vyčistit a natřít starý rezavý zelený plot, který odděluje prostranství u kostela od hlavní ulice a který byl již na první pohled špatnou vizitkou nás všech. Povedlo se nám odstranit starou bránu bez jakékoliv historické hodnoty, která se již nepoužívala, byla celá prorezavělá a byla při svém otevření za větru nebezpečím všem, kdo přicházeli ke kostelu. Díky obětavým farníkům se nám povedlo nejenom zasít trávu, ale v suchém roce jí i zavlažováním pomoci k tomu, aby vzešla a vyrostla. Poděkování patří zvláště chlapům, kteří den co den přicházeli a s využitím zásobníku vody zalévali ručně (2 hodiny ráno a 2 hodiny večer) celé obnovené prostranství kolem kostela. I na zatím poslední brigádě (které se účastnilo 17 farníků) je vidět, že jsou mezi námi ti, kterým záleží na tom, aby tento prostor vypadal pěkně, a že jsou ochotni pro to i něco obětovat (čas, síly,...). Poděkování patří i farníkům (nyní spíše farnicím), které se starají o zahrádku před farou, u křížku i u sakristie kostela (pí. Víšková, pí. Němečková, pí. Vájová, sl. Čerešnová, sl. Švancarová...) Povedlo se nám ještě

na podzim rozsádně keře krušpánku tak, že v roce 2018 již budou tvořit víceméně souvislý pás kolem chodníku u vstupu z návsi a také u křížku vedle kostela. Za to patří nemalé poděkování mojí mamince, která obětavě pracovala na našich pozemcích, a to celý čas, ve kterém mě navštívila.

Co nás ještě čeká dodělat? Věřím, že se nám povede už brzy dokončit veřejné osvětlení tohoto prostranství (opět s pomocí městyse) s opětovným nasvětlením kostela, které se při pracích muselo částečně odmontovat, a též opětovně napojit prostranství u kostela na hlídací kamerový systém městyse. Chtěli bychom také doplnit prostor u křížku dvěma jednoduchými lavičkami (po pravé i levé straně chodníčku ke křížku) a renovovat a zakonzervovat kříž, který je v místě uchycení poškozený. Pokud se nám povede získat dotaci, chtěli bychom zadat restauraci soch sv. Floriána a sv. Václava, postavených u vchodu na prostranství kolem kostela.

A protože máme problém srážkového stínu pod stromy před kostelem, rozhodli jsme se využít jímku na srážkovou vodu ze střech kostela a pokusíme se ji napojit na částečný zavlažovací systém, který by pomohl k tomu, aby tento prostor byl v sezóně vždy zelený. Tato poslední část bude investičně zajištěna darem, který k tomuto účelu poskytla pastorační asistentka farnosti a pan farář. Farnost a farníci nebudou nést tíhu této investice, ale rádi je přivítáme při pracích, které bychom chtěli udělat svépomocně. Vždyť jaké je to radostné, když třeba procházíme kolem Obecního úřadu v Hruškách a vidíme tu krásně upravenou zelenou plochu, nebo trochu dále - v Moravském Žižkově vidíme krásnou zavlažovanou plochu kolem kostela a mnoho dalších... Tyto jsou dobrou vizitkou těch, se kterými jsou spojené. Proto věřím, že to dokážeme i u nás - v Moravské Nové Vsi.

A na závěr **děkuji za množství modliteb, dopisů, mailů** a dalších zpráv, ze kterých je cítit vaše spjatost s námi a našim společným dílem. Za vyjádření vaší podpory, za vaše milé slovo, nebo jenom obyčejný úsměv, když se potkáme na ulici. To vše pro mě znamená opravdu mnoho! A proto věřím, že tak jako z farního plesu v Týnci nebo z „Farního dne“ v Hruškách (a svědectvím o tom je množství dopisů a mailů nebo i SMS zpráv), tak i po dokončení všech úprav u kostela v Moravské Nové Vsi bude mít z našeho společného díla velká většina lidí opravdovou radost!

otec Marián

SVATÁ ZPOVĚĚ PŘED „DUŠIČKAMI“

		MORAVSKÁ NOVÁ VES	TÝNEC	HRUŠKY
ÚTERÝ	24.10.	-	16:45 - 18:00	-
STŘEDA	25.10.	-	-	15:45 - 17:00
ČTVRTEK	26.10.	16:45 - 18:00	-	-

POŘAD BOHOSLUŽEB V DUŠIČKOVÉM TÝDNU

		MORAVSKÁ NOVÁ VES	TÝNEC	HRUŠKY
SLAVNOST VŠECH SVATÝCH	1.11.	18:00	19:00	17:00
VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ	2.11.	18:30	17:30	16:00**
PÁTEK	3.11.	17:30	16:00**	-
SOBOTA	4.11.	8:00**	16:45 pouť Podluží	-
NEDĚLE	5.11.	9:15	10:30	8:00

** bohoslužby označené dvěma hvězdičkami jsou mše svaté spojené s následnou pobožností za zemřelé na příslušném hřbitově.

Dne 2.11. bude při mši svaté ve všech kostelích sbírka určena na udržování a úpravu kněžských hrobů v naší farnosti.

Pěší pouť mladých z Olomouce na Svatý Kopeček

Pěší pouť do Žarošic

Prvokomunikanti na Petrově

Udělování
svátosti biřmování

Co jsme prožili

Katolická charismatická konference

V tomto zpravodaji jsme se rozhodli, že se s vámi podělíme o zážitky z Katolické charismatické konference, která se již tradičně pořádá každoročně, vždy na začátku července, na Brněnském výstavišti. Tato akce trvá 5 dnů a během této doby probíhají přednášky, modlitby chval, mše svaté, modlitební večery, ale i divadelní představení, večerní posezení u cimbálu s ochutnávkou vín, přednášky ve městě s dopravou MHD zdarma.

Když jsme se konference zúčastnili poprvé, byli jsme překvapeni až šokováni množstvím lidí, kteří se této duchovní obnovy účastní a přitom vše má řád a je pečlivě připraveno a doprovázeno velkým množstvím dobrovolníků.

Nejinak tomu bylo i letos. Přijelo více než 7700 věřících, z toho asi 1400 dětí, byli tam také někteří naši farníci. Vše je perfektně zorganizováno, že člověk nemá ani pocit, že by ho to množství lidí nějak omezovalo. Děti mají svoji dětskou konferenci, kdy se o ně starají dobrovolníci z řad mládeže, a mají speciálně vytvořený zábavný, duchovní i sportovní program ve skupinkách rozdělených podle věku a denně vlastní dětskou mši svatou. My jsme letos přijeli jen na sobotní program.

Dopoledne jsme vyslechli přednášku charismatického kněze Vojtěcha Kodeta, který opět na počátku své promluvy rozmetal naše představy o vlastní víře a působení Ducha svatého na kousky, aby v závěru promluvy tyto kousky posbíral a vytvořil z něj novou mozaiku a ukázal cestu, kudy se dát. Po obědě jsme se šli podívat na program, který si děti připravily pro rodiče během dětské konference. Byli jsme dojati a fascinováni, když před nás předstoupilo více jak 1100 dětí s více jak stovkou vedoucích a společně zpívali pečlivě nacvičené písně v doprovodu živé kapely.

Odpoledne byla přednáška P. Daniela Angeho, francouzského řeholníka a kněze, a pak následovala mše svatá, kterou sloužil další výborný kazatel P. Aleš Opatrný z Prahy. Ale zde nejde jen o kvalitní přednášky a kázání. Strhne vás atmosféra celé akce, zde snad není člověka, který by nezpíval podle textů, které se promítají na plátně

za doprovodu živé kapely (a že to někdy byla i divočina... 😊), zde se nebojíte pohupovat v rytmu hudby, zvednout ruce k modlitbě, pokud to tak zrovna cítíte, zde není problém během kázání ležet na karimatce nebo sedět na koberci u bočních dveří, protože to je to jediné místo, které na vás zůstalo. Přesto nebo možná právě proto zde člověk nasaje obrovskou duchovní energii a nadšení.

A největší radost nám udělalo, když náš nejstarší syn, který se letos poprvé zúčastnil dětské konference, při odchodu prohlásil, že příští rok jedeme znovu a minimálně na dva dny. Tak snad nám to vyjde. Pojedete s námi?

Radka a Rostislav Silní

3. Farní tábor

Ve dnech 10. – 16.7. se konal již 3. farní tábor. Letos poprvé na zámku v Břežanech u Znojma, kde nám poskytly ubytovací prostory místní sestřičky sv. Hedviky. Ubytování jsme byli celkem ve třech domech.

První den byly děti rozděleny do pěti družstev, kdy každé z družstev bylo odlišeno barevnými šátky. Každé družstvo mělo také svého hlavního vedoucího a dva pomocné vedoucí. Pro děti byl připraven bohatý program, který jsme všichni vedoucí domlouvali a připravovali už od března.

Okolí zámku tvořila nádherná velká zahrada s ohništěm, kterou jsme měli možnost využívat. Na každý den byly pro děti připraveny různé hry, aktivity a společné slavení mše svaté. Mše svaté byly pokaždé něčím jiné. Večerní mše v zahradě při svíčkách byla skutečně kouzelná. Bohoslužby jsme doprovázeli zpíváním písniček z Koinonie za doprovodu kytar.

Děti měly možnost kreativně tvořit, předvést své herecké nadání při hře „poznávání svatých“ nebo kulinářské dovednosti při přípravě pomazánek. Kromě Břežan jsme navštívili koupaliště a venkovní posilovnu v Hrušovanech nad Jevišovkou. Podívali jsme se do města Znojma, kde jsme navštívili místní kostely - mimo jiné jsme se podívali v kostele sv. Jana Křtitele do kostelní hrobky s pozůstatky zemřelých řeholníků. Zašli jsme na exkurzi do Znojemského podzemí, kde jsme prošli malou část - asi 1 km tohoto podzemního komplexu chodeb. Podzemí je dlouhé téměř 27 km a má 4 patra.

V sobotu jsme zahráli hru „pokladovka“, kdy každé družstvo dostalo mapku se stanovišti. Na každém stanovišti měly úkol a po splnění úkolů dostávaly indicie, kde poklad najdou. Tak jako na začátku, tak i na konci tábora jsme si společně opekli špekáčky.

Na poděkování Pánu Bohu za tábor jsme měli vedoucí několikahodinovou nepřetržitou modlitbu v kapli před vystavenou Svátostí, kdy jsme se střídali ve dvojicích po půl hodině.

V neděli jsme vyhodnotili body jednotlivých družstev, udíleli jsme diplomy a rozdávali ceny. Poděkovali jsme sestřičkám, že nás přijaly v tak velkém počtu, a že jsme tam mohli prožít požehnaný týden plný nových zážitků.

Velký dík patří Pánu Bohu. Také chci poděkovat otci Mariánovi, zdravotnici Petře Švancarové, našim skvělým kuchařkám, vedoucím a pomocným vedoucím a vám všem, kteří jste přispěli, ať už hmotným nebo finančním darem, a kteří jste nás provázeli svými modlitbami.

Veliké DÍKY!

Lukáš Mráz

Kefasfest – Find the way (Najdi cestu)

Něco málo o tomto festivalu:

- festival Kefasfest je open air festival na nádherném místě bývalého kláštera Rosa coeli v Dolních Kounicích
- je to prostor pro kvalitní domácí i zahraniční hudbu, divadlo a kulturu. Kefasfest v různorodosti hudebních (pop, rock, folk, dance, worship, funky, gospel a pod.) a divadelních žánrů chce představit moderní křesťanskou kulturu a její radostné poselství
- pod heslem „Mnoho cest, jedno ohnisko“ jsou vítáni všichni ti, co mají rádi dobrou společnost a pozitivní atmosféru. Festival je místem přátelských setkání, které mu dává atmosféru rodiny. Množství dobrovolníků vytváří rodinu, která spoluvytváří festival
- Kefasfest se chce zařadit mezi festivaly s mottem: „Stop drogám!“
- součástí festivalu je také bohatý doprovodný program pro všechny věkové kategorie: výstavy, filmy, workshopy, přednášky na aktuální témata, sportovní vyžití (např. jednokolka, plavba na řece Jihlavě)

I z naší farnosti prožilo tento víkend několik mladých...

Motto, které mě oslovilo, mělo jakýsi vyšší cíl. Jedna z možností, kterou nám Bůh dává. A právě to mě provázelo celým víkendem. Byl to čas plný fantastických zážitků se skvělými lidmi. Užili jsme si spoustu legrace, ve vodní bitvě bohužel zvítězila voda a ne my, ale to nám vůbec nevadilo. Náš úspěch byl v pokoření trampolíny a delikátního jídla. Nicméně o tom to tak úplně nebylo. Tento festival velmi obohatil můj duchovní život. Poznala jsem spoustu lidí, kteří zažili zlé časy, a právě Bůh jim ukázal cestu. Bylo úžasné poslouchat, jak se jejich životy změnily. Uvědomila jsem si, jaká síla je ve víře, jakou moc má Bůh.

Poslední mši jsem si nejvíce užila ne proto, že jí předsedal otec biskup, ani proto, jak krásně ji doprovázela schola, i když to bylo skvělé, ale právě díky tomu, že jsem ji prožila srdcem, které mi otevřelo svědectví lidí. Nikdy jsem neměla tak silný zážitek ze mše svaté. Dalo mi to nový pohled na věci, které vidím každý týden. Na Boží slovo, které slýchám po celý rok, ale až teď mi přišlo, že se dostalo až ke mně.

Zvláštní, co dokáže jeden víkend, který ovšem stál za to. Skvělá atmosféra, báječná hudba, která osloví, lidi, kteří nezklamou a zážitek, který zůstane nadlouho. Každému bych to přála zažít. A pokud bych měla znovu příležitost jet na takový festival, neváhala bych. Asi jsem nenašla úplně cestu, jak bylo psáno v úvodu, ale směr zaručeně ano.

Lenka Hanzalíková

Celostátní setkání mládeže v Olomouci

Toto setkání se koná v naší republice přibližně jednou za 5 let. Letošní setkání bylo již šesté. Pořádá jej Sekce pro mládež České biskupské konference ve spolupráci s Asociací křesťanských spolků mládeže a diecézními centry mládeže ČR.

Strach prožívá každý člověk. Prožíval ho i Ježíš. I Ježíš prožíval chvíle, kdy byl zděšený a před apoštoly to dal najevo. Jeho strach vyvrcholil před jeho ukřižováním, kdy se ze strachu potil krví.

Strach je i prospěšný.

Strach je pro člověka v určitých situacích i prospěšný. Pomáhá nám, abychom přežili. Brání nám například skočit pod vlak nebo do ohně.

Strach v nás vyvolává prozíravost a chrání nás, abychom nedělali věci se zbytečným rizikem. Existují ale i formy strachu, které nás zotročují.

„Neboj se, neboj se, neboj se...“

V Bibli nalezneme mnoho zmínek o strachu. „Neboj se!“ říkal Bůh prorokům, „Neboj se!“ pověděl Bůh Zachariášovi v chrámu, „Neboj se!“ řekl anděl Marii, „Nebojte se!“ řekl Ježíš apoštolům, když krácel po moři, „Nebojte se!“ řekl jim po vzkříšení.

Víte, kolikrát se slova „nebojte se“ v Bibli nacházejí? Je to velmi zajímavé! Tři sta šedesát pětkrát! Tedy tolikrát, kolik má rok dní. Jakoby nám Bůh říkal neustále, den za dnem: „Nebojte se!“

A toto heslo: „Nebojte se!“ se stalo mottem letošního setkání mládeže.

I my, mladí z naší farnosti, jsme se zúčastnili tohoto setkání. Na toto setkání jsme cestovali vlakem do Olomouce společně s naším panem farářem, plni očekávání a možná i obav, jak celé setkání bude probíhat, především proto, že se nás v Olomouci mělo na setkání sjet z celé republiky přes 6.000 mladých. Za průběh setkání i za to, abychom toto setkání opravdově prožili, jsme se předem modlili.

Ubytování jsme měli zajištěno na jedné z vysokoškolských kolejí. Společný program probíhal u hlavního pódia v Korunní pevnůstce. Šestidenní program se nesl v duchu modlitby, diskuzí, svědectví, koncertů, přednášek a workshopů na nejrůznější témata – na ně byli pozvaní zajímaví přednášející (lékaři, psychologové, historici, duchovní, ale i známé osobnosti jako byl např. režisér Jiří Strach).

Prostor byl věnován také kreativním dílnám, osobním setkáním s biskupy, sportovním aktivitám nebo poznáváním olomouckých památek. Při katechezích k nám promluvila při různých příležitostech také řada českých a moravských biskupů. Každý den byla sloužena mše svatá, kterou vždy celebroidal jeden z biskupů. Také byla denně možnost přijmout svátost smíření.

V pátek jsme se všichni vydali na pěší pouť na nedaleký Svatý Kopeček. Putovali jsme společně s našimi otci biskupy a otcem generálním vikářem Mikuláškem. Cestou jsme zpívali a modlili se růženec. Na prostranství pod bazilikou pak probíhal společný program, který byl završen společnou mší svatou a po ní krásným ohňostrojem.

V sobotu přijeli na setkání i rodiny a náš počet se zvýšil asi o dva tisíce. Úplně poprvé bylo v tento den pro návštěvníky připraveno EXPO povolání, kdy se v sobotu odpoledne na Horním a Dolním náměstí představilo více než 50 nejrozličnějších hnutí, řeholí nebo církevních organizací. Bylo to také vůbec poprvé, kdy se něco takového v tak velkých rozměrech podařilo zorganizovat v rámci setkání mladých. Své brány otevřelo účastníkům CSM také sedm olomouckých klášterů, kde si řeholníci připravili nejrozličnější programy a představili jim život ve svých komunitách. Setkání skončilo v neděli společnou mší svatou.

Věřím, že si každý z nás určitě odnesl domů mnoho zážitků – jak ze setkání s mladými stejného vyznání a podobnými hodnotami, tak především ze setkání se samotným Kristem, který nás ve všem doprovázel, a že nás tyto zážitky provází i nadále. Děkujeme panu faráři, že naši touhu se setkání zúčastnit podpořil a strávil tento týden společně s námi a děkujeme i všem organizátorům, kteří obětovali svůj čas pro druhé.

Petra Švancarová

Zlatá sobota v Žarošicích

Nejdříve trochu historie

Počátky poutní tradice v Žarošicích sahají až do 4. stol. V té době se zde nechala pokřtít markomanská královna Fritgil. Název vesnice pak vznikl podle toho, že se tu nacházelo obětní místo pohanů, tzv. Žároviště. Alespoň tak zní jedna z verzí.

V roce 1322 koupila ves královna vdova Eliška Rejčka a darovala ji starobrněnskému klášteru cisterciáček. Královna místo obdarovala také vzácnou soškou Madony z lipového dřeva, za kterou přicházejí poutníci dodnes. Řádové sestry si pak vybudovaly poblíž pramene letní sídlo s lázněmi. Toto původní poutní místo zvané „Rezidence“ s kostelem Nanebevzetí Panny Marie stálo ve vinicích na Silničné.

Císař Josef II. vládním oběžníkem v srpnu 1785 zakázal i poutě. A tak se stalo, že když přišli poutníci jako každý rok v sobotu po svátku narození Panny Marie 11. září 1785 na svou pouť, byl poutní kostel uzavřen a na něm vyhláška se zákazem poutí. Lidé si však dovedli poradit. Vnikli do kostela, dali milostnou sošku na nosítka, zapálili svíce a ve slavnostním průvodu za zpěvu písně

ji přenesli do Žarošic do farního kostela sv. Anny. Od té doby se konají poutě tam a tomuto dni se říká Zlatá sobota. Večerní světelný průvod se sochami Panny Marie je vyvrcholením hlavní poutě.

Jak jsme tedy my putovali ke „Staré Matce Boží“

Na začátku byl impuls od Rudy Petráše. Cestu zná, vždyť do Žarošic putoval snad dvacetkrát! Putovali tam generace před námi, tak proč to nezkusit. Naše skupinka z Moravské čítající sedm poutníků se vydala na cestu v 7 hodin směr Prušánky. Prušánečtí vychází každoročně pěšky a letos jsme se dohodli, že pouť zažijeme společně. Jejich přípravy byly větší, než ty naše. V předvečer pouti stihli nazdobit vlastní sošku Panny Marie.

Z Prušánek nás vyšlo celkem patnáct. Svižně jsme prošli nechorským úvozem, dál pokračovali mezi vinohrady a dosáhli výškový bod u rozhledny v Novém Poddvorově. Někteří stihli na rozhlednu i vyběhnout a určit směr dalšího pochodu. My ostatní jsme pošetrili síly. Cesta vedla na sever, a to do Čejkovic a na Čejč. Stačili jsme si prohlédnout i chráněnou přírodní památku Čejkovické Špidláky. Po obědě a krátkém odpočinku se začaly dostavovat první obavy. „Kolik sil najdeme k překonání kilometrů, co máme ještě před sebou?“ říkala jsem si v duchu. Tato sobota byla ještě plná letního jasu, a tak se nám šlo jedna báseň. Cestu nám lemovaly ovocné stromy s dozrávajícím ovocem, vinohrady už se také chystaly k tomu, aby vydaly dobrou úrodu. Cesta z Čejče do Karlína vedla zase zvlněnými hovoranskými lukami. Už kvetly podzimní ocúny a dozrávaly šípky. Pěkně jsme si vykračovali po cyklostezkách. Zazněla nejedna mariánská píseň a stihli jsme i celý růženec.

A už je vidět návrší u Násedlovic, to už snad zvládneme, čeká nás poslední úsek. A konečně už vidíme cíl našeho putování. Otevřel se nám kraj jako na dlani: vlevo Dambořice, uprostřed Žarošice, za nimi osady Silniční a Zdravá Voda, vpravo Ždánice a Ždánický les. Blízký – daleký cíl, sil už ubývalo, ale tempo jsme statečně drželi až do konce. Ve třičtvrtě na čtyři jsme šťastní odpadli na první mez u žarošické školy. Sladká chvíle odpočinku! Trochu občerstvení. Někteří už se ohlíží, kde mají rodinné příslušníky, kteří ještě letos jeli autobusem nebo autem. Pak hned otázky: „Kolik máte puchýřů?“ nebo „Dalo se to zvládnout?“ Ale nám kilometry v nohách nevadily.

Nám šlo o to zapojit se do té široké farní rodiny, putující k patronce Moravy, Panně Marii žarošské (jak se o tom zpívá i v naší neoficiální moravské hymně). Poklonili jsme se Panně Marii, děkovali jsme za všechny dary života a prosili o její ochranu.

„Panno Maria, k Synu svému nás doprovod!“

Milada Maděričová

Poděkování za úrodu

..... Všemohoucí dobrý Bože, ty dáváš příznivé počasí a zavlažuješ zemi, aby mohla vydat své plody. Přijmi náš dík za to, co jsme sklidili, a dej, ať se z letošní úrody nasytí také ti, kdo dosud trpí hladem, aby i oni mohli chválit Tvé jméno.....

Poděkování za úrodu patří tradičně do podzimní části liturgického roku a i letos jsme jej slavili ve všech obcích naší farnosti v průběhu měsíce září.

Oltáře i prostory kolem byly krásně vyzdobeny podzimními plody, květinami a všemožným ovocem a zeleninou. Ve výzdobě nechyběl ani pecen božího chleba upečený z letošní úrody pšenice.

Děti přinášely v obětním průvodu vše, co se urodilo na našich zahrádkách, polích a ve vinohradech. V Moravské Nové Vsi se do obětního průvodu zapojily všechny generace, od malých dětí přes biřmovance až po stařenky - všichni se oblékli do krojů a přinášeli ovoce, zeleninu, květiny, med, koláče, hrozny i obilí. Schola doprovázela bohoslužbu svým zpěvem.

Tato pěkná tradice se ve farnosti ujala velmi dobře a jsme rádi, že všichni farníci přispěli svou „troškou do mlýna“ a i přes letošní velké sucho přinesli své výpěstky k výzdobě kostelů a k pěknému prožití bohoslužby.

Liba Petrášová

Setkání prvokomunikantů

Otec biskup Vojtěch pozval nás, co jsme šli v předešlém školním roce v brněnské diecézi k prvnímu svatému přijímání, na Petrov ke společnému setkání. Ráno jsme vyrazili vlakem do Brna, z nádraží

jsme vystoupali po nekonečném schodišti na Petrov, kde jsme se u vstupu do katedrály registrovali a dostali jsme letáček s programem na celý den. Vzadu v katedrále se z papíru vystříhovala naše ruka, která se lepila na připravenou konstrukci, nakonec z toho vznikla krásná monstrance, kterou jsme na konci programu předali panu biskupovi. Při mši svaté zpívali děti písničky a texty promítali na obrazovku, tak jsme mohli zpívat s nimi.

Po mši jsme mohli v doprovodu světců zažít zajímavé věci, např. se sv. Felicitou jsme mohli v katakombách rozluštit tajemství prvních křesťanů, se sv. Barborou jsme obdivovali klenoty katedrály a výhled z věží, se sv. Dominikem Saviem jsme dováděli na zahradě pod Petrovem nebo se sv. Václavem a sv. Ludmilou jsme si mohli upéct hostie.

Na závěr odpoledne byla v katedrále adorace se závěrečným požehnáním. A s radostí v srdci z báječného setkání a plni zážitků jsme se vraceli vlakem domů. Jen je škoda, že se příští rok již nezúčastním.

Pavel Dvořáček

Biřmovanci

V naší farnosti jsme měli možnost se začít připravovat na přijetí darů Ducha Svatého, tzv. křesťanskou dospělost. Přihlášku na přípravu k biřmování odevzdalo asi 30 mladých křesťanů. Sešli jsme se hned nejbližší sobotu 19.9.2015. Byla to úvodní hodina, kde nám pan farář vysvětlil, co budeme dělat a jak dlouho příprava bude trvat. Když nám oznámil, že se budeme připravovat více jak rok a půl, všichni jsme se zarazili, k čemu tak dlouhá příprava a co tak dlouho budeme dělat. Ale přípravy bývaly jednou za čtrnáct dní, a tak nám to rychle uteklo, dvakrát jsme dokonce odjeli na celý víkend na soustředění a tam nás pan farář různě zkoušel, co už umíme a jestli se z nás pomalu už stávají dospělí křesťané. Během našich příprav a setkávání se někteří rozhodli, že se ještě necítí k přijetí takové svátosti a dobrovolně nás opustili, někdo prostě neměl čas chodit na přípravy tak dlouhou dobu a dal přednost něčemu jinému. Takže ke svátosti biřmování nás přistoupilo devatenáct.

Ty dva roky tak rychle utekly, že jsme se ani nenadáli a byla tu sobota 7.10.2017 a nastal náš den „D“. Přistoupili jsme k biřmování.

I když jsme přesně věděli, co máme kdy říkat a dělat, tak nervozita u některých byla dost velká. Ale otec biskup Pavel Konzbul, který nám uděloval svátost biřmování, nás uklidnil, že se nemáme čeho bát. Pak nám ještě řekl, že i kdybychom mu místo odpovědi „i s tebou“ řekli třeba „nazdar“, tak se nic neděje. S otcem biskupem jsme po mši měli domluvený společný oběd na faře, kde jsme měli možnost si s ním popovídat.

Přípravy na biřmování každou druhou sobotu se nám tak vžily pod kůži, že teď už jen čekám, kdo jako první zazvoní v sobotu na faru, že jde na přípravu ☺. Byly to krásně strávené dva roky přípravy na biřmování, jen je mi trochu líto, že to nemá pokračování.

Karolína Dvořáčková

Pozvání na pravidelné akce

Ministrantská setkání – konají se vždy **3. sobotu v měsíci** na faře v Moravské Nové Vsi. Každé setkání začíná společnou mší svatou ve farním kostele. Po mši svaté je společná snídaně ve farním sále, kterou připraví maminky ministrantů. Během setkání se různou formou učíme, jak správně vykonávat službu ministranta u oltáře a na každé setkání jsou pro nás připraveny nejrůznější hry. Zveme i ostatní kluky, kteří s námi chtějí ministrovat, aby kdykoliv přede mší svatou přišli do sakristie. Těšíme se na Vás!

Modlitby matek – každý **sudý týden v pondělí v 18:45 hod.** se některé matky naší farnosti setkávají na faře, aby se modlily za své děti a vnoučata. Při setkání se sjednocují k modlitbě a během setkání ukládají jména svých dětí do košíčku ke kříži, aby je nabídly do Ježíšovy péče. Vždy se na setkání modlí: aby Duch svatý vedl jejich setkání, za ochranu před vším zlem, za odpuštění, za jednotu srdcí a myslí, chválí Boha modlitbami a písněmi, za jednotu se všemi skupinkami hnutí Modlitby matek, předčítají si z Písma svatého, děkují Bohu za dar mateřství a v srdci svěřují své děti do Pánovy péče. Přijměte naše pozvání do tohoto modlitebního společenství. Bližší informace získáte u paní katechetky Marie Salajkové.

Bližší informace podáme také v dalším čísle zpravodaje.

Pout' v Týnci - v sobotu 7.10. byla v kostele v Týnci sloužena první poutní mše svatá pro region Podluží k Panně Marii Pomocné. Tyto poutní mše svaté budou bývát pravidelně vždy na **1. sobotu v měsíci (po prvním pátku)**. Začínat budeme s knězem společnou modlitbou živého růžence. Každý z nás pak může mši svatou obětovat na svůj osobní úmysl a naším společným úmyslem bude prosba o obnovu víry v regionu Podluží.

Modlitba živého růžence - již tento měsíc bude přesunuta modlitba živého růžence na poutní 1. soboty do Týnce. Před mší svatou se společně pomodlíme modlitbu živého růžence. Na tuto modlitbu jste zváni všichni, i ti, kteří nejste členy živého růžence. Modlíme se všichni za naše společné i osobní úmysly.

Sboreček pro děti - děti z celé farnosti, tedy i z Týnce a Hrušek, jsou srdečně zvány na faru na zkoušky zpěvu k dětské mši svaté. Zkoušky bývají každý **čtvrtek v 17:00 na faře** ve zpěvárně.

Setkání nad Biblií - po prázdninách se budeme opět společně setkávat nad Písmem svatým každé **liché pondělí v 18:45 hod.**

Modlitby za farnost - každý **pátek v 18:00 hod. (kromě prvního pátku v měsíci)** se společně modlíme v kostele v Hruškách za celou naši farnost a za kněze. Všichni jste srdečně zváni.

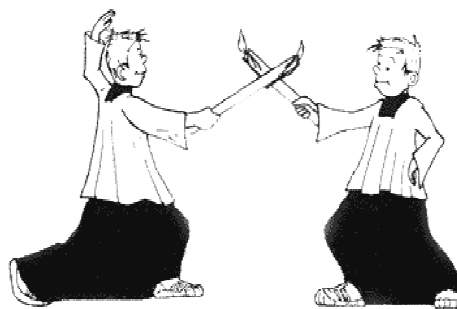
Adorace - setrvejte alespoň jeden den v měsíci před Nejsvětější Svátostí Oltářní, abyste Bohu poděkovali za vše, čím vás denně obdarovává a zároveň abyste Ho prosili o pomoc a požehnání do dalších dní. Adorace je vždy **po mši svaté na 1. pátek v měsíci.**

Byli bychom rádi, kdyby si jednotlivé skupiny farníků (matky, zpěváci, děti, senioři, ministranti, manželé, hrušťané, týncané,...) vždy danou adoraci připravili, a také stanovili společný úmysl, za který se budeme všichni modlit. Připravenou adoraci je třeba zavčas konzultovat s knězem, aby byl dostatek času pro případné korektury. První možnost bude již za dva týdny, tj. v pátek 3.11.

Naši ministranti

Autor: Kardinál Miloslav Vlk

Název: Bůh tě povýší, až přijde čas

Milí ministranti,

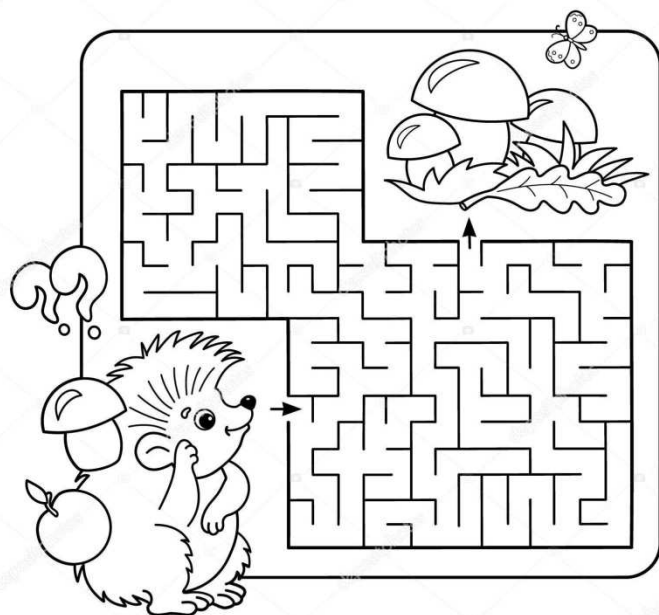
když jsem se ve svém životě setkával v nejrůznějších koutech světa s ministranty, vždy jsem v jejich očích viděl tolik otázek, které by chtěli vyslovit. Nejčastěji by se byli zeptali, jak mi na životní cestě pomáhala moje víra, než jsem se stal kardinálem.

V mém pestrém a dobrodružném životě bylo pro mne nejsilnější zkušeností, že slovo Boží je živé, že je platné a že „funguje“. Když jsem se za komunismu po maturitě nedostal na žádnou vysokou školu, protože jsem nebyl ve svazu komunistické mládeže, ani jsem nemohl vstoupit do kněžského semináře, šel jsem tehdy na mariánské poutní místo Lomec u Bavorova, abych si vyprosil světlo pro svůj život. Při mši svaté se tam četla věta z 1. listu sv. Petra: „Pokořte se pod mocnou ruku Boží, aby vás Bůh povýšil, až k tomu přijde čas.“ (1 Pt 5, 6). Uvěřil jsem tomu Božímu slovu, nechal jsem se jím vést a skutečně přišel čas a ejhle – já jsem se dostal nejprve na filozofickou fakultu a potom i na teologickou fakultu a do kněžského semináře. Bůh otevíral dveře, jak slíbil, takže jsem mohl být v roce 1968 vysvěcen na kněze. A když se zhroutil komunismus, naplňovalo se to slovo, kterého jsem se držel, ještě dále: stal jsem se budějovickým biskupem a pak pražským arcibiskupem. A aby to bylo jasné, tak se pak při obřadu ustanovení kardinálem ve Vatikánu četla právě ta věta: „Pokořte se pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil, až k tomu přijde čas...“ Bůh mi připomněl, že drží své slovo.

Soutěž: O Svatém Tarsiciovi, patronovi ministrantů toho víme z ministrantských setkání dost. Zkuste na internetu o něm zjistit nějakou zajímavost, kterou jsme si o něm neříkali. Mladším ministrantům s tímto úkolem mohou pomoci starší sourozenci nebo rodiče.

(odevzdání nejpozději na ministrantském setkání v listopadu)

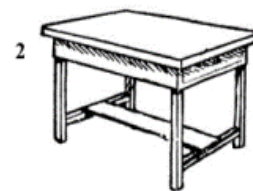
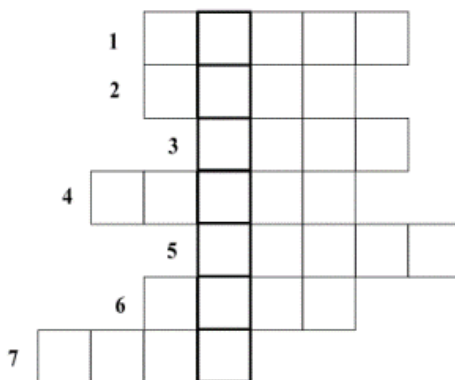
Pro děti

DÍKY BOŽE, ŽE SLYŠÍŠ MÉ
MODLITBY!

Jak se jmenuje předmět, který se vyskytuje na obrázcích svatých a pomáhá nám určit, o jakého světce se jedná? Odpověď hledej v tajence:

www.deti.vira.cz

© Farní zpravodaj

Vydává: Římskokatolická farnost Moravská Nová Ves

Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. Neprodejně.

Redakční rada farnosti: P. Marián Kalina, Marek Dvořáček,

Petra Švancarová, Jana Tichá

Kontakt: moravskanovaves@dieceze.cz